

GILL PAUL

SOTIA SECRETĂ

Traducere din limba engleză

IRINA-MARINA BORTOI

București
2018

Prolog

LACUL AKANABEE, STATUL NEW YORK

19 iulie 2016

Trecuseră douăzeci și nouă de ore de când Kitty Fisher își părăsise soțul și în tot acel timp parcursese 5 975 de kilometri. Revista de la bordul avionului spunea că sunt 5 570 kilometri între Londra și New York, iar GPS-ul mașinii de închiriat o anunța că parcursese 405 kilometri de când plecase de la aeroport. Un ocean întreg și jumătate de stat se întindeau între ea și Tom. Ar fi trebuit să fie mahnită, dar în schimb se simțea amărâtă.

În Marea Britanie era patru și jumătate într-o după-amiază de duminică, iar ea se întreba ce face Tom, apoi se strâmbă închipuindu-și cum își găsea de lucru prin casă în pantaloni de trening și tricou. Cu siguranță îi sunase pe cei mai apropiați prieteni ai ei, inocența întruchipată, întrebându-i dacă știau unde era ea. Oare cât timp avea să-i ia până să-și dea seama că ea zburase în America ca să vadă de cabana de pe malul lacului pe care o moștenise de la străbunicul său?

Avusese grijă să nu lase nici o hârtie în urmă astfel încât el să nu știe adresa. Lasă-l să fiarbă o vreme. Așa-i trebuia pentru infidelitate. Acest cuvânt o făcu să se cutremure și o imagine nedorită a mesajelor de pe telefonul lui îi veni în minte. Încă era în stare de șoc. Nimic nu părea real. „Nu te gândi la asta; nu te mai gândi.”

Vocea din GPS era liniștitor de sigură pe sine: „După 200 de metri virați la stânga pe Big Brook Road“. Era bine să ți se spună ce să faci;

de asta avea nevoie în timp ce restul vieții ei se destrăma. Dar câteva minute mai târziu, vocea păru să greșească. „Ați ajuns la destinație“, spuse ea, însă Kitty nu vedea decât o pădure deasă care mărginea drumul de o parte și de alta. Merse mai departe, însă vocea o îndemnă: „Întoarceți-vă“.

Kitty ieși din mașină ca să exploreze pe jos și, uitându-se printre copaci, descoperi o cărare acoperită cu iarbă care îi ajungea până la talie și crengi care atârnavă până jos. Consultă harta care îi fusese trimisă odată cu actele de proprietate ale cabanei și decise că aceasta trebuie să fie. Vopseaua mașinii avea să se zgârie dacă încerca să conducă mai departe, așa că porni pe jos, făcându-și loc prin desiș. În jur era zumzet de insecte și parfum tare de verdeață, ca de iarbă tunsă după ploaie. Nu după mult timp văzu sclipirea de oțel a lacului Akanabee, cu vârful de ace de lumină ce dansau la suprafața apei. Când ajunse la mal, se uită în jur, mijind ochii la hartă. Cabana ar fi trebuit să fie chiar acolo.

Apoi observă un morman înalt de peste trei metri și jumătate, camuflat de plantele târătoare. Trecuseră treizeci de ani de când nu mai locuise nimeni acolo, iar Kitty era pregătită să vadă o cabană din care nu mai rămăsese decât o grămadă de moloz. În schimb, era ca și cum pădurea ar fi creat un cocon care s-o protejeze de vremea rea. Buriunile înconjurau fundația, pătrundeau prin ferestrele sparte și formau un covor deasupra acoperișului. Intrarea abia se întrezărea prin vegetația deasă și răsucită. Însă poziția cabanei, cuibărită pe o pantă lină la doar câțiva metri de malul acoperit cu pietricele, era uimitoare.

Se duse să se uite mai de aproape. Un debarcader care ieșea spre lac se prăbușise demult, lăsând în urmă doar câțiva stâlpi singuratici. Un puiet crescuse printre cele patru sau cinci trepte spre pridvorul cabanei, făcându-le să se îndoie și să crape, iar rădăcinile sale se încâlceau prin lemnul fracturat precum un cuib de șerpi. Însă acoperișul de tablă ondulată părea să fi rămas etanș, protejând pereții de dedesubt. „Fundație de beton“, observă ea.

Călând cu grijă, Kitty urcă în pridvor, unde niște lanțuri ruginite care atârnavă din tavan și câteva scânduri crăpate de pe podea arătau că acolo fusese cândva un leagăn. Și-l închipui pe străbunicul ei stând acolo, privind în zare, poate cu o bere în mână. Dând la o parte frunzișul, ajunse la ușa cabanei și observă că nu era încuiată. Înăuntru era întuneric și plin de mucegai, și mirosea a ciuperci jilave și a lemn

vechi. Rotocoale de praf dansau în sclipirile de lumină care inundau camera prin spațiile dintre plantele agățătoare. După ce i se obișnuiră ochii, Kitty văzu că era o cameră mare cu o sobă ruginită, un pat vechi din fier acoperit cu o saltea mucegăită, un birou din lemn și munți de gunoaie peste tot: ziare îngălbenite, cutii vechi de conserve și o pereche de galoși stricați de cauciuc.

Păși cu atenție prin încăpere. După o ușă se afla o baie cu o cadă pătată, o chiuvetă și un vas de toaletă; un pământ de ras acoperit cu pânze de păianjen ședea uitat pe un raft. Spre uimirea ei, când trase de mâner, apa de la toaletă curse, iar după un scârțait, și din robinet curse apă neagră. Presupuse că erau legați la o sursă de apă de pe dealul din spatele casei și că sub cabană se afla o fosă septică, dar trecuseră probabil mai bine de treizeci de ani de când fusese golită ultima oară.

Se întoarse în livingul cu canapea extensibilă și se plimbă prin cameră, verificând în ce stare se aflau pereții și tavanul. Din fericire, podeaua era stabilă și rezistentă. Se gândi că ar putea chiar să rămână peste noapte după ce avea să curețe molozul și să smulgă din junglă ca să lase aerul să intre.

Afară, în pridvor, admiră priveliștea. Câțiva mesteceni albi stăteau între ea și plaja mângaiată de valuri mici. Nu se vedeau semne de așezări omenești și nici un sunet din trafic nu răzbea până la ea; malul opus, la vreun kilometru și jumătate depărtare, era acoperit cu o pădure deasă. Doar ea, copacii și lacul, și era magnific.

Kitty se duse înapoi la mașină ca să-și ia bagajele și să le târască pe potecă, turtind iarba în urma ei. Mâncă un sendviș cu carne sărată de vită și castraveciori murați dintre cele pe care le cumpărase la aeroport, bău o cutie de 7Up, apoi își puse o pereche de mănuși rezistente ca să înceapă să smulgă plantele agățătoare care îi sufocau cabana. Deja simțea că îi aparține, observă ea. Deja se îndrăgostea de ea.

Una dintre plante era ceea ce ea și colegii ei de școală numeau „lipicioasă“. Începu să o lipească pe spatele celorlalți fără să fie prinși. Un alt fel de plantă umplea aerul cu spori care o gădilau în gât. Avea grijă să nu lase vreo frunză să-i atingă pielea fiindcă știa că în America se găsește iedera otrăvitoare, dar nu era sigură cum arată. Un roi de musculițe negre urcă în aer și se îndepărtă odată cu adierea. Kitty lucră cu o hotărâre sumbră, sperând că epuizându-și complet mușchii avea să-și poată liniști gândurile alarmiste care îi răsunau în creier.

„Nu te gândi la Tom. Nu te mai gândi.“ Își adusese telefonul mobil și laptopul în virtutea obiceiului de secol douăzeci și unu, dar amândouă erau oprite. Nu suporta să-i asculte scuzele și justificările, pur și simplu nu voia să aibă de-a face cu nimic care avea legătură cu el.

După ce smulse o parte din buruieni, văzu că scândurile vechi din lemn făceau cabana să arate ca o parte organică a peisajului împădurit. Deși nu avea decât o cameră, era mare, probabil de vreo șase metri lungime, cu ferestre de jur împrejur, iar din acoperișul înclinat ieșea un mic horn. Intră din nou înăuntru și încărcă molozul în câțiva saci de gunoi pe care îi cumpărase pe drum, oprindu-se ca să citească câteva titluri de pe ziarele îngălbenite: accidentul de la centrala din Cernobil; explozia navei spațiale *Challenger*. Arcurile patului se stricaseră demult, așa că îl scoase afară ca să-l arunce mai târziu, apoi își desfăcu sacul de dormit pe care îl adusese și îl întinse într-un colț.

Când termină, soarele cobora peste lac, iar păsările ciripeau zgomotos, consumându-și ultima zvâcnire de energie din ziua aceea. Se duse să se așeze în pridvor și ascultă. Tipătul unei păsări de noapte care suna exact ca un urlat de lup. Liliiecii care șuierau pe lângă ea și broaștele care orăcăiau în depărtare.

Deodată văzu ceva scânteind sub lemnul crăpat al treptelor, cuibărit printre rădăcinile copacului. Se întinse pe burtă ca să-l apuce și fu numaidecât surprinsă de greutatea obiectului. Îl trase afară și văzu că era un oval auriu, lung de doi centimetri și ceva, bătut cu pietricele colorate – albastre, roz și chihlimbarii – incastate în lujeri de aur învârteliți ca florile pe viță. Părea scump. Pe spate desluși o gravură zgâriată, dar se ștersese de-a lungul anilor. În partea de sus era o gaură și presupuse că fusese atârnat de un lăntșor. Cine pierduse un pandantiv atât de fascinant cu siguranță se întristase. Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Kitty îl băgă în buzunarul de la blugi și deschise încă un sendviș cumpărat din aeroport, de data asta cu curcan și salată. Îl mănca la cină, însoțit de o sticlă de Chenin Blanc pe care o cumpărase din avion, în timp ce stătea cu picioarele atârându-i la marginea pridvorului. În fața ei, copacii se legănau în briza ușoară, iar suprafața netedă a lacului reflecta culorile spectaculoase ale cerului, trecând de la roz pal la mov, la auriu și apoi la bronz, la fel de vii și suprarealiste ca genericul unui film de Hollywood.

Capitolul 1

ȚARSKOE SELO, RUSIA

septembrie 1914

Dmitri Malama își reveni în simțiri după un somn adânc, vag conștient de glasuri care murmurau și de șoapta unei adieri răcoroase pe chipul său. Avea o durere de cap înfiorătoare, o durere persistentă, săcâitoare la tâmpile, agravată de strălucirea luminii. Își aminti brusc că era într-un salon de spital. Fusese adus aici cu o seară în urmă și ultimul lucru de care își amintea era o infirmieră care îi dădea laudantium amestecat cu apă.

Apoi își aminti de picior: oare i l-or fi amputat peste noapte? De când se rănise pe front trăise cu spaima că avea să se instaleze infecția, iar el avea să și-l piardă. Deschise ochii și se ridică pe coate ca să privească: se vedeau două forme. Trase la o parte cearșaful și fu extrem de ușurat să-și vadă piciorul stâng înfășurat în bandaje, dar prezent încă. Își mișcă degetele mari ca să verifice, apoi se cufundă la loc pe pernă, încercând să ignore diferitele tipuri de durere din picior, cap și stomac.

Măcar avea două picioare. Fără ele nu și-ar mai fi putut servi patria. Ar fi fost trimis acasă să trăiască cu mama și tatăl său, bun de nimic, o ființă demnă de milă, poticnindu-se cu ciotul său de lemn.

– Ești treaz. Vrei ceva de mâncare?

O infirmieră bondoacă și cu o umbră de mustață stătea lângă patul lui și, fără să aștepte un răspuns, îi oferă o lingură de fiertură. Stomacul îi protestă, iar el întoarse capul.

– Foarte bine, o să revin, spuse ea, atingându-i în treacăt fruntea cu degetele reci.

Închise ochii și alunecă într-o stare aproape ca de visare. Auzea sunete în jurul său în salon, dar avea capul ca de plumb, gândurile îi erau un amestec de imagini: ale războiului, ale prietenului său Malevici, împușcat și sângerând pe iarbă, ale surorilor lui, ale casei.

În fundal auzi clinchetul unui râs de fată. Nu semăna cu infirmiera insipidă care îl îngrijise mai devreme. Întredeschise ochii și văzu siluetele înalte și subțiri a două surori de caritate tinere, cu acoperăminte de cap de un alb strălucitor și rochii lungi, fără formă. Dacă abia s-ar fi trezit în acel loc, s-ar fi temut că murise și că vedea îngerii.

– Te cunosc, spuse unul dintre îngeri, plutind spre patul său. Erai în garda imperială la Palatul Peterhof. Nu erai dumneata cel care a sărit în mare ca să salveze un câine?

Glasul fetei era grav și plăcut. Când se apropie, tresări dându-și seama că era Marea Ducesă Tatiana, a doua fiică a țarului Nicolae. În vreme ce Olga, cea mai mare, semăna cu tatăl ei, Tatiana avea structura osoasă ușor orientală a mamei sale. Îl privea cu ochi de un gri-violet intens, așteptând un răspuns.

– Da, mă tem că eu eram. Mi-am distrus uniforma, căpitanul s-a infuriat, iar câinele era un vagabond care s-a scuturat și a fugit fără să zică măcar „mulțumesc“, zâmbi Dmitri. Mă surprinde că ați auzit despre această întâmplare, Alteța Ta Imperială.

Tânăra îi zâmbi la rândul ei.

– Am auzit niște gardieni vorbind și i-am rugat să mi te arate. Precis îți plac câinii.

– Foarte mult. Am doi acasă, un borzoi și un laika. Sunt niște năzdrăvani, dar mi-e tare dor de ei.

– Tăteii îi plac câinii borzoi. A avut unul despre care spunea că era mai inteligent decât multe ființe omenești și a fost copleșit de tristețe când a murit, zise ea încrețindu-și drăguț nasul. Dar cei pe care îi ținem în cotețe latră tot timpul. Mi-ar plăcea să am un câțel al meu în palat, dar ar trebui să fie mai cuminte. Poate mă poți sfătui.

Se simți onorat că o mare ducesă discuta cu el în această manieră naturală, de zi cu zi.

– Desigur, Alteța Ta Imperială. Preferați câinii mici sau pe cei mari?

– Cred că mici. Și nu-i nevoie să-mi spui „Alteța Ta Imperială“. Aici sunt soră de caritate, nu fiică de țar. Eu, mama și sora mea Olga ne instruim să devenim surori de caritate, ca să ajutăm la eforturile de război. Zilele astea mi se spune „Sora Romanova Trei“, în timp ce ele sunt Unu și Doi.

Dmitri chicoti la auzul poreclei impersonale.

– Vă plac terrierii, soră Romanova Trei? Terrierul negru rusesc e un câine deștept și nu prea gălăgios. Spanielii sunt și ei iubiți de către doamne pentru blana lor mătăsoasă. Iar apoi mai sunt rasele mici de buldogi. Mie îmi plac buldogii francezi.

Tatiana bătu din palme.

– Vai, da! Ador fețele acelea serioase și zbârcite, ca și cum ar avea toate grijile lumii pe umeri.

Sora ei, Olga, celălalt inger în alb, o chemă să-i spună că trecea mai departe, la următorul salon. Dmitri se aștepta ca Tatiana s-o urmeze, însă ea mai zăbovi.

– Văd că ai piciorul rănit, zise ea. Te doare foarte tare? Pot să-ți aduc ceva?

El scutură din cap.

– Vă mulțumesc, sunt bine. Sunt doar supărat că am fost suficient de neatent încât să mă rănesc în prima săptămână de război.

– E o rană de glonț?

El se gândi la momentul când fugise să-l ia pe Malevici de pe câmp, trăgându-l de guler. Își aminti că simțise o lovitură în coapsă, dar nu se gândise că era mare lucru, concentrându-se să-și salveze camaradul.

– Da. Nu mi-am dat seama că am fost lovit până nu ne-am întors la bază. A fost straniu, fiindcă abia atunci a început să mă doară și să-mi curgă sânge.

Deodată sângele începuse să-i țâșnească, iar el se prăbușise pe iarbă. Era un mister de ce nu sângerase mai înainte, pe câmpul de luptă – de parcă ar fi vegheat vreun sfânt asupra sa. După ce leșinase, își amintea că îi fusese foarte cald și începuse să tremure, i se încheștasera dinții, iar ceilalți îi sfâșiaseră pantalonii și văzuseră o gaură zdrențuită de pe o parte pe cealaltă a coapsei stângi, zgâriind-o puțin pe cea dreaptă. Din fericire, glonțul nu rămăsese înfipt înăuntrul. Poate asta îi ajutase pe medici să-i salveze piciorul. În ultimele săptămâni fusese

transportat de pe frontul din Gumbinnen, din Prusia Orientală, prin diferite puncte medicale, până la Palatul Ecaterina din Sankt-Petersburg, unde marile săli de primire fuseseră transformate în saloane de spital.

Tatiana îl întreabă în ce regiment era și exclamă când auzi că Dmitri era încorporat în Regimentul 8 Ulani din Voznesensk:

– Ești unul dintre soldații mei! Trebuie să am mare grijă de dumneata!

Atât Olga, cât și Tatiana obținuseră conducerea onorifică a câte unui regiment când impliniseră paisprezece ani.

– Este o mare onoare să fiu îngrijit de doamna mea colonel, zâmbi el. Dar bănuiesc că trebuie să mă port bine cu dumneavoastră în preajmă.

Cei doi discutară o vreme despre război, declanșat cu doar câteva săptămâni în urmă de militarismul violent al Kaizerului german. Încă era un șoc pentru Dmitri, iar Tatiana îi spuse că era și mai șocant pentru ei, fiindcă aveau atâtea rude germane, iar mama lor se născuse acolo. Îl numea pe Kaizer un porc. Olga se uită prin salon după sora ei și făcu un gest scurt, nerăbdător, cu palmele desfăcute.

– Trebuie să mă întorc la treabă, spuse Tatiana. Trebuie să însoțesc o soră cu mai multă experiență și probabil mă așteaptă. Dar, spune-mi, e ceva ce aș putea face ca să te simți mai confortabil aici?

– Presupun că nu-mi puteți împrumuta o carte? Orice carte. Îmi place foarte mult să citesc. Speră că nu era prea impertinent. V-aș da-o înapoi, desigur.

Tatiana părea încântată.

– Și mie îmi place să citesc. Care sunt autorii dumitale preferați?

El ezită. Atâția scriitori buni erau antițariști în vreme aceea: Aleksandr Kuprin, Maxim Gorki, Ivan Bunin... Trebuia să aleagă dintr-o perioadă anterioară:

– Tolstoi, desigur. Și Cehov.

– Sunt de acord cu dumneata, spuse ea. Prefer clasicii scriitorilor moderni. Feblețea mea e Turgheniev. Ai citit *Părinți și copii*?

Dmitri fu surprins, întrucât romanul era despre generația tânără care respinge valorile vechii ordini aristocrate.

– Doar când eram mic. Îmi place poezia limbajului lui Turgheniev. Evocă imagini care fac sufletul să vibreze.

Tatiana se amuză.

– Și dumneata vorbești ca un scriitor.

El se strâmbă.

– Țineam un jurnal când eram adolescent, dar n-am mai scris de mult. Era cam plângăreț și fandosit.

– Serios? Eu țin un jurnal. Încerc să descriu cu sinceritate evenimentele zilei. Îmi place provocarea de a găsi exact cuvintele potrivite și deseori ele îmi vin când fac ceva cu totul diferit: când lucrez aici la spital sau când brodez sau...

Se opri, roșind ușor.

Lui îi plăcea felul în care vorbea fata, încet, cântărindu-și cuvintele, și inteligența pe care i-o citea în ochi.

– În acest caz aveți instincte de scriitoare.

Ea râse.

– Oh, nici nu m-aș putea preface... nimeni nu-mi citește jurnalul, în afară de mine.

– Fără un public, vă puteți exprima cele mai adevărate sentimente. Eu găseam că scrisul îmi era foarte util ca să mă înțeleg pe mine însumi. Știți cum uneori reacționezi instinctiv, în moduri care te nedumiresc? Te gândești: de ce mă înfurii? De ce mă întristează cutare lucru? E fascinant să descâlcești scânteia mărunță care a provocat reacția, poate doar o nuanță fără intenție, ceva ce a atins o coardă și a declanșat emoția unei experiențe mult mai timpurii... natura umană e cel mai captivant studiu dintre toate.

Se opri, simțind că vorbea prea mult și poate o plictisea, însă ea părea să îl asculte cu atenție.

– Știi exact ce spui, zise ea, mușcându-și buza ca și cum îi veneau în minte niște exemple.

Dmitri o urmări cu privirea, gândindu-se ce fată deschisă și naturală părea. Se așteptase ca ficele țarului să fie trufașe și sofisticate, precum cele mai mari doamne din aristocrația Sankt-Petersburgului, însă Tatiana nu părea să-și dea aere. Vorbea cu el ca de la egal la egal.

– Soră Romanova Trei, strigă o femeie din pragul ușii.

– Vin, soră Ciobotareva.

Îi oferii lui Dmitri un zâmbet scurt și cald, spuse: „Pe mâine“, apoi ieși în grabă din salon.

Dmitri o privi îndepărtându-se cu zâmbetul pe buze, uitând complet de durere. Se întreba ce vârstă o fi având Tatiana, apoi calculă că avea șaptesprezece ani, cu șase mai puțin decât el. După purtare, părea și mai tânără. Și era mult mai frumoasă decât își închipuise el vreodată când o văzuse de la depărtare. Pielea îi era albă și catifelată, ochii, două iazuri adânci, buzele, pătate parcă de fructe de pădure... Dacă nu ar fi fost din familia Romanov, Dmitri ar fi flirtat cu ea. De-a lungul anilor petrecuți în garda imperială avusese mai multe cuceriri din rândul tinerelor nobile din Sankt-Petersburg, dar nici una nu-i captase interesul pentru mai mult timp. Dar iată, se gândi, iată o fată de care s-ar putea îndrăgosti cu ușurință.

Capitolul 2

A doua zi dimineăta, Dmitri deschise ochii și privi în sus la tavan, unde amorași, grifoni și alte făpturi mitologice dansau în semicercuri de culoarea albastrelor. Un candelabru imens, cu mai multe niveluri, scliffea în lumina soarelui. Pereții erau tapetați cu mătase albă pictată cu flori albastre delicate. Se afla în Salonul Albastru al Palatului Ecaterina, un loc unde mai aruncase câte o privire pe vremea când servea în garda imperială. Vecinul său de pat, un bărbat pe nume Stepanov, îi spusese că sălile de primire din Palatul de Iarnă fuseseră și ele transformate în saloane improvizate pentru ofițerii răniți. Se goliseră suprafețele de ornamente, mobilele neprețuite fuseseră înlocuite cu paturi de spital, dar suporturile și grilajele de la șemineuri erau din bronz aurit, iar ceasul elaborat de pe poliță îi reprezenta pe zeii greci Bachus și Momus în marmură și bronz. Bogăția Romanovilor era de necuprins.

Familia regală nu mai locuia în Palatul Ecaterina, preferând intimitatea relativă a Palatului Alexandru din apropiere, iarna, Palatul Peterhof, vara și luxul extravagant al iahtului regal, *Standart*, sau Palatul Livadia din Crimeea în vacanțe. Cele mai multe palate de stat care mărgineau țărmurile baltice din Sankt-Petersburg, la care lucrase Dmitri, erau păstrate în scop ceremonial: pentru a-i primi pe demnitarii care veneau în vizită și ca decor pentru ceremonii oficiale.

Cum o fi fost să crești cu o asemenea avere nemăsurată? se întreba Dmitri. Să ai o casă de elefanți și un teatru chinezesc în grădină, să fii condus în automobile noi și lucioase de șoferi în uniformă, să poți